

samfund og Sagførerraad, som jeg i det hele og store kan sympatisere med. Jeg har ikke noget imod, at Sagførerstanden konsolideres og kontrolleres baade ved indbyrdes Kontrol og ved Kontrol ude fra saaledes, at der naas de bedste og de størst mulige Garantier saavel for Dygtighed som for Hæderlighed og for Soliditet. Men vi skulle jo tage os i Agt for, at der ikke sættes Bestemmelser ind, som paa den ene Side aabne Adgang til Vilkaarlighed og paa den anden Side slet ikke kunne overholdes. Der er jeg da faldet over en saadan Paragraf som den af Landstinget indsatte § 130 om, hvad Sagførerraadene skulle paase. De skulle paase, at Sagførerne skulle „holde sig Loven efterrettelig“ — ja, vist skulle de det —, og „at de i deres Sagførervirksomhed undgaa alt, hvad der ikke kommer overens med den Hæderlighed, Nøjagtighed og Paalidelighed“ — ja, vist skulle de det, det er en Selvfølge, men saa skulle de tillige vaage over, at Sagførerne ikke komme i Strid „med den Agtelse for Statsmyndighederne, som en offentlig beskikket Sagfører altid maa udvise“. Det vil jeg ganske bestemt protestere imod. Jeg kan paatage mig en Sag, en god og ærlig og reel Sag, og jeg har gjort det før, mod en Statsmyndighed, mod hvilken jeg ikke viste Spor af Respekt, fordi jeg ikke havde Spor af Respekt for den, og fordi jeg havde min Klients Sag at tale og ikke Statsmyndighedens Sag at tale. En saadan Paragraf som den, at jeg skal være uværdig til at være dansk Sagfører, fordi jeg ikke viser den Agtelse for Statsmyndighederne, som en offentlig beskikket Sagfører altid maa udvise, maa jeg protestere aldeles bestemt imod. Det er en Uting at have saadant noget staaende. Det giver Anledning til Kryberi og Vilkaarlighed og til, at ikke de hæderlige Mænd, men Krybere og Øjen-tjenere kunne vinde frem i Samfundet. Det vil jeg ikke være med til. Saa slaa dem hellere til Justitsraad alle sammen lige straks.

I § 133 er der Tale om, at naar Justitsministeren skal beskikke Sagførere, skulle de opfylde de og de Betingelser, men tillige skal Sagførerraadets Erklæring indhentes, og den skal gaa ud paa, om den paagældende „kan antages virkelig at have deltaget i Sagførersagers Udførelse, det vil sige, om han har modtaget nogen aktiv praktisk Sagførerruddannelse“ — og det er meget rigtigt, det er godt, at man ikke ved blot en Proformafuldmagt kan naa op til de højeste Stillinger i Sagfører-

verdenen — „eller at have med tilbørlig Flid bivaanet Retsforhandlingerne“ — det er ogsaa godt — „eller paa, at han har ført en retskaffen Vandel.“ Det er ogsaa meget godt, det vil sige, hvis han har ført en retskaffen Vandel. Men saa staa der, at hvis det ikke kan attesteres af Sagførerraadet, „kan Andragendet om Beskikkelse i Regelen ikke tages til Følge; dog kan Justitsministeren, naar særegne Grunde tale derfor“, acceptere vedkommende. Det er en Uting. Det vil altsaa sige, at kun naar jeg er en efter Sagførerraadets Mening hæderlig Mand, kan jeg blive Sagfører i Danmark, medmindre Justitsministeren, skønt jeg er kendt for en uhæderlig Mand, gør mig til Sagfører i Danmark. Det synes jeg ikke om. Skulle vi have en Kontrol, lad os saa ogsaa gøre den effektiv og ikke aabne Døren for Ministervilkaarlighed. Jeg skal ellers ikke tale meget om Sagførervæsenet. Jeg ved, at det er et Væsen, som kun er lidet værdsat i dette Ting, og man lytter hellere til, hvad der siges imod det, end til det, der siges for det. Og da jeg selv tilhører Standen, skal jeg ikke tale mere end højst nødvendigt derom. Om de Punkter, som jeg her har draget frem, finder jeg, og forhaabentlig ogsaa mine ærede Tilhørere, at det er højst nødvendigt, at vi forandre noget ved dem.

Det næste Punkt, hvor Landstinget griber ind paa en meget uheldsvanger Maade, har jeg allerede berørt i Gaar; det er § 700 i Regeringsforslaget om Ordningen af Defensionen. Det, jeg mest af alt her beklager, er, at Landstinget har borttaget den arresteredes Ret til altid at have en Defensor. Jeg har omtalt det saa tidt, baade her og andetsteds, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa det. Det synes mig ganske klart, at det er en Fordring, der fra Folketingets Side, naar der forhandles om Kauteler og Betyggelser for den anklagede, altid maa holdes højt, at den Mand, der er lammet i en Vare-tægtsarrest, berøvet sin Frihed, maa have en, der er hans Talerør overfor Dommerne og Offentligheden, og til hvem han kan betro sig. Jeg finder saa noget andet, som jeg ogsaa meget beklager. Det er, at Landstinget har ladet § 761 gaa ud. Den handler om den kommunale Kontrol og det kommunale Tilsynsraad med vore arresterede. Den findes for første Gang i Rigsdagstidenden i det Lovforslag, jeg indbragte i Samlingen 1896-97 om Beskyttelse for Vare-tægtsarrestanter gennem et kommunalt Tilsynsraad. Den blev ved